

CZY WIESZ, CO JESZ?

**CZERWONA
LISTA
GREENPEACE**

GATUNKI MORSKIE

CZY WIESZ, CO JESZ?

Nie pozwólmy im zniknąć!

Coraz więcej gatunków morskich jest zagrożonych wyginieciem. Wpływ działalności człowieka na ekosystemy morskie, związany z prowadzeniem połowów na coraz większą skalę, rośnie z roku na rok. Ponadto ciągle brakuje skutecznych mechanizmów ochrony obszarów morskich. Przemysłowe floty rybackie pustoszą kolejne łowiska, używając nowoczesnego sprzętu. Technika nie idzie tu w parze z poszanowaniem zasad zrównoważonego wykorzystania zasobów morskich. Statki przetwórnice ciągną za sobą ogromnych rozmiarów sieci służące do przeczesywania toni morskiej oraz obszarów przydennych. Z danych jakie prezentuje Organizacja do Spraw Wyżywienia i Rolnictwa działająca przy ONZ (Food and Agriculture Organization FAO) wynika, że aż 75% światowych łowisk jest eksploatowanych w pełni lub nadmiernie, a część z nich jest zupełnie przetrzebiona.

Z morskich ekosystemów znikają między innymi ryby drapieżne, znajdując-

ce się na szczycie łańcucha pokarmowego. Od momentu rozwoju rybołówstwa dalekomorskiego w latach 50. ubiegłego stulecia liczebność dużych ryb drapieżnych (tuńczyka, dorsza, halibuta) w morzach i oceanach świata zmniejszyła się aż o 90%. Naukowcy biją na alarm. Jeśli nie zmieni się nasze podejście do wykorzystywania zasobów morskich, większość znanych nam dziś gatunków ryb przestanie istnieć w niedalekiej przyszłości.

Obecnie stosowane techniki połowu, zwłaszcza trałowanie denne, służące do połowów gatunków głębinowych, charakteryzują się zazwyczaj niską selektywnością. Oznacza to, że w sieci wpadają, oprócz ryb, także inne stworzenia morskie, które nie mają żadnej wartości handlowej. Często są one wyrzucane za burtę jako niepotrzebny przyłów. Dotyczy to koralowców, ukwiałów, zagrożonych wyginieciem rekinów głębinowych, skorupiaków, głowonogów, a także ssaków morskich. Statystyki FAO pokazują, że przyłów może stanowić nawet 80% połowu.

CZY WIESZ, CO JESZ?

Greenpeace od lat prowadzi kampanię na rzecz ochrony mórz i oceanów świata. Nie można być obojętnym na połowy gatunków zagrożonych wyginięciem oraz te, podczas których wykorzystywane są niszczycielskie techniki połowowe, a co za tym idzie na postępującą degradację ekosystemów morskich. Dlatego została stworzona czerwona lista Greenpeace, obejmująca najbardziej zagrożone gatunki morskie. Znalazły się na niej te gatunki, które powinny zniknąć z naszych

składow. Dopóki tak się stanie, każdy z nas jako konsument może pomóc, nie kupując ryb z czerwonej listy.

Greenpeace apeluje o natychmiastowe rozpoczęcie działań na rzecz zagrożonych gatunków morskich. Zarówno sprzedawcy, jak i konsumenci powinni działać w trosce o poprawę sytuacji mórz i oceanów świata.

Każdy z nas, robiąc zakupy, wpływa na kierunek rozwoju rynku produktów rybnych.

SŁOWNICZEK

IUCN – Międzynarodowa Unia Ochrony Przyrody. Organizacja pozarządowa działająca na rzecz ochrony środowiska. Jednym z głównych zadań IUCN jest publikowanie tzw. czerwonej listy, czyli spisu zagrożonych gatunków roślin i zwierząt.

Presja połowowa – termin określający prowadzenie połowów danego gatunku przez flotę rybacką na konkretnym łowisku. Zwykle używa się wyrażenia wysoka presja połowowa, która oznacza intensywne i długotrwałe połowy na ograniczonym terytorium.

Przyłłów – podczas prowadzenia połowów często zdarza się, że w sieci łapane są gatunki inne niż docelowe. Wszystko to, co znajduje się w sieciach, a nie jest gatunkiem docelowym, określa się jako przyłów. W wielu

przypadkach stworzenia morskie, które jako przyłów trafiły do sieci, wyrzuca się martwe lub umierające z powrotem do morza.

Przełowienie – to nadmierna eksploatacja łowisk, mogąca spowodować drastyczne zmniejszenie liczebności gatunków morskich poławianych do celów komercyjnych. Wskutek długotrwałego przełowienia wiele populacji ryb znajduje się obecnie na granicy wyginięcia.

Tralowanie denne – technika połowu polegająca na ciągnięciu po dnie oceanicznym ogromnych rozmiarów sieci, dodatkowo obciążonych deskami tralowymi. Połowy prowadzone tą techniką niszczą szczególnie wrażliwe ekosystemy morskie, zwłaszcza gdy tralowanie denne jest prowadzone na obszarach podmorskich gór.

Przewodnik po gatunkach morskich

Wybrane gatunki morskie znalazły się na tej liście, ponieważ:

- ich mechanizmy biologiczne powodują, że są one bardzo wrażliwe na skutki prowadzenia intensywnych połowów,
- ich populacje są nadmiernie eksploatowane,
- techniki połowów tych ryb niszczą ekosystem i stanowią zagrożenie dla pozostałych stworzeń oceanicznych.

Więcej informacji na temat szczególnych kryteriów Greenpeace, które mogą określić, jakie łowiska nie spełniają standardów zrównoważonego wykorzystywania zasobów morskich, można znaleźć na stronie:

<http://www.greenpeace.org/poland/zagrozone-gatunki-morskie/>

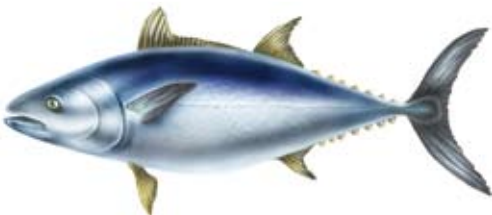

TUŃCZYK

Tuńczyk błękitnopłetwy
Thunnus thynnus

Tuńczyk żółtopłetwy
Thunnus albacares

Opastun (tuńczyk wielkooki)
Thunnus obesus

Charakterystyka:

Tuńczyki to ryby drapieżne, zamieszkujące głównie Atlantyki, Morze Śródziemne oraz Pacyfik. W poszukiwaniu pożywienia przemierzają ogromne odległości. Są jednymi z najszybszych ryb świata, mogą płynąć z prędkością wynoszącą nawet 80km/h. Zgodnie z opinią naukowców gatunki tuńczyka, takie jak tuńczyk błękitnopłetwy, żółtopłetwy i opastun, nie są odporne na wysoką presję połowową.

Główny problem:

Połowy prawie wszystkich gatunków tuńczyka są prowadzone zbyt intensywnie, co powoduje drastyczne zmniejszenie się ich populacji.

Tuńczyk błękitnopłetwy jest sklasyfikowany przez Międzynarodową Unię Ochrony Przyrody (IUCN) jako gatunek w wysokim stopniu zagrożony wyginięciem, a tuńczyk opastun jako narażony na wyginięcie.

Techniki połowów:

Do połowu tuńczyków stosuje się głównie okrężnice lub sznury haczykowe. Obie techniki cechuje wysoki odsetek przyłowu. Przypadkowymi ofiarami połowu tuńczyków są między innymi żółwie i ssaki morskie, a także ptaki.

Uwaga!

W niektórych państwach tuńczyki hodowane są na farmach. Hodowla polega na łąpaniu żyjących na wolności młodych osobników i trzymaniu ich w klatkach zanurzonych w morzu. Farmy tuńczyków są coraz popularniejsze i coraz bardziej zagrażają dziko żyjącym populacjom tych ryb. Tuńczyki hodowlane karmi się paszą pochodzącą z połowu ryb pelagicznych (żyjących w morskiej toni), które odławia się w ogromnych ilościach. Aby uzyskać kilogram tuńczyka, trzeba złowić 20 kilogramów ryb na paszę.

DORSZ

Dorsz atlantycki
Gadus morhua

Charakterystyka:

Dorsze są szeroko rozpowszechnione w różnych częściach Atlantyku, od wybrzeży aż do szelfu kontynentalnego. Są rybami drapieżnymi, żerującymi między innymi na ławicach szprotów i śledzi, żywiącymi się również skorupiakami. Bałtyccy przedstawiciele tego gatunku osiągają dojrzałość płciową około 3. roku życia. Dorsze składają ikrę na dużych głębokościach. Zarówno ikra, jak i narybek potrzebują do przetrwania odpowiednio nasolonej i natlenionej wody.

Główny problem:

Populacje dorszy znacznie ucierpiały z powodu prowadzenia zbyt intensywnych połowów po obu stronach Atlantyku. Bardzo dużo dorszy łowi się między innymi u wybrzeży Kanady oraz w Morzu Bałtyckim. W Atlantyku większość zasobów tego gatunku znajduje się na granicy wyginięcia. Obecnie obserwuje

się spadek liczby dorosłych samic, które mogłyby utrzymać populację na stabilnym poziomie. Dodatkowo odbudowę populacji uniemożliwia stan biologiczny mórz i oceanów (niski stopień zasolenia i natlenienia wody).

Aby ograniczyć połowy dorsza, ustala się kwoty połowowe, czyli maksymalną ilość ryb, którą flota rybacka może odłowić na danym akwenie. Dane FAO oraz analiza spożycia ryb i wielkości eksportu wskazują, że kwoty połowowe przyznawane na dorsza są wielokrotnie przekraczane. Naukowcy z Międzynarodowej Rady Badań Morza szacują, że co trzeci dorsz bałtycki pochodzi z nielegalnych połowów.

Techniki połowów:

Dorsze łowi się za pomocą trawienia dennego, w wyniku którego pustoszy się dno morskie i niszczy cenne siedliska gatunków przydennych.

REKIN

wszystkie gatunki

Charakterystyka:

Rekiny są rybami wolno rosnącymi, późno dojrzewają i wydają na świat bardzo mało potomstwa. Większość rekinów to ryby migrujące. Zamieszkują akweny całego świata, zarówno Atlantyk, jak i tropikalne wody okalające Filipiny. Populacje rekinów odnawiają się bardzo wolno. Wszystko to sprawia, że rekiny są szczególnie podatne na presję połowową. Ogółem około 1000 gatunków rekinów i płaszczek jest zagrożonych wyginięciem. Co roku czerwona lista Międzynarodowej Ligi Ochrony Przyrody (IUCN) powiększa się o kolejne gatunki.

Główny problem:

Wiele populacji rekinów jest drastycznie przetrzebionych. Ocenia się, że blisko 100 milionów rekinów ginie co roku

na skutek działalności człowieka. Połowa z nich pada ofiarą przyłowu, druga połowa jest celowo poławiana ze względu na ich płetwy grzbietowe.

Techniki połowów:

Rekiny są łapane za pomocą wielu destrukcyjnych technik połowowych. W trakcie ich stosowania w sieci przypadkowo wpada lub zaplątuje się wiele innych ryb, żółwi i ssaków morskich, a nawet ptaków.

Uwaga!

Bardzo często połów rekinów polega na wyciąganiu ich na pokład statku, gdzie odcina się im płetwę grzbietową i tak okaleczone zwierzę wrzuca na powrót do morza, w którym czeka je pewna śmierć.

WĘGORZ

Węgorz
Anguilla anguilla

Charakterystyka:

Węgorze żyją długo i odbywają tarło tylko raz w życiu, co sprawia, że ich populacje nie są odporne na prowadzenie połowów. Dorosłe osobniki wędrują z wód słodkich do morza. Obecnie w sprzedaży rzadko dostępne są węgorze pochodzące z połowu, większość hodowana jest na farmach rybnych, które mają negatywny wpływ na środowisko naturalne.

Główny problem:

Węgorze są łowione na wszystkich etapach swojego rozwoju. W wielu regionach przełowienie spowodowało drastyczne zmniejszenie się populacji tych ryb. Nie-

które regulacje stawiają sobie za cel odbudowę ich liczebności. Obecnie nie notuje się żadnych sukcesów na tym polu.

Hodowla:

Większość węgorzy, która jest dostępna w naszych sklepach, pochodzi z farm rybnych. Hodowla polega na wyłapywaniu dzikiego narybku i hodowaniu młodych węgorzy w sztucznych zbiornikach. Powoduje to znaczne zmniejszenie liczebności dzikich węgorzy. Hodowlane węgorze karmi się rybami morskimi, specjalnie poławianymi w tym celu. Aby otrzymać kilogram węgorza, trzeba zużyć 3 kilogramy karmy ze złowionych ryb.

MORSZCZUK

Morszczuk
Merluccius merluccius

Charakterystyka:

Morszczuki są drapieżnikami, zamieszkującymi Ocean Atlantycki, Morze Śródziemne i Morze Czarne.

Samice morszczuka europejskiego dojrzeją między 7. a 8. rokiem życia. Według naukowców jest to główna cecha określająca ten gatunek jako wyjątkowo wrażliwy na presję połowową.

Główny problem:

Ławice morszczuków zamieszkujące południową część Atlantyku zostały tak mocno przetrzebione na skutek intensywnie prowadzonych połowów, że naukowcy zalecili znaczne ich ograniczenie. Ławice z północnego Atlantyku niedaw-

no odzyskały stabilność, ale nadal nie są odporne na prowadzenie połowów na skalę przemysłową.

Techniki połowów:

Do połowu morszczuków wykorzystuje się głównie stawne sieci skrzelowe, sznury haczykowe oraz trałowanie dennne. Trałowanie dennne niszczy siedliska morskie i powoduje wysoki przyłów. Sieci stawne stosowane do połowu morszczuków niosą ze sobą ryzyko schwytania w nie młodych ryb, które potem wyrzucane są za burtę. Poza tym w sieci zaplątują się delfiny i morświny, które giną w wyniku uduszenia.

HALIBUT ATLANTYCKI

Halibut atlantycki
Hippoglossus hippoglossus

Charakterystyka:

Halibuty rosną bardzo wolno. Dojrzałość płciową osiągają dopiero w wieku 10-14 lat, a dożywają lat 50. Zdaniem naukowców, te cechy czynią populację halibuta atlantyckiego bardzo podatną na presję połowową. Większe, starsze osobniki żeńskie mogą składać dużo ikry, ale dużych samic jest w Atlantyku zbyt mało, by utrzymać stabilną liczebność populacji.

Główny problem:

Halibuty atlantyckie, zamieszkujące praktycznie cały obszar Atlantyku Północnego, zostały tak zdziesiątkowane przez intensywne połowy, że sklasyfikowane są

przez Międzynarodową Unię Ochrony Przyrody (IUCN) jako zagrożone wyginięciem. Wyjątkowo niebezpieczny dla ich populacji jest połów młodych osobników, które nie odbyły jeszcze tarła.

Techniki połowów:

Halibuty są często łowione przy zastosowaniu trałowania dennego. Ryby te chwytane są również podczas połowów innych gatunków jako przyłów. Niezdolne do reprodukcji młode osobniki są obecnie poławiane na skalę masową w wyniku stosowania nieselektywnych narzędzi połowowych. Rodzi to uzasadnioną obawę, że przetrzebiona populacja nie będzie mogła się odrodzić.

HALIBUT GRENLANDZKI

Halibut grenlandzki
Reinhardtius hippoglossoides

Charakterystyka:

Halibuty zamieszkują obszary głębinowe. Są rybami zamieszkującymi morskie dno. Samice halibuta grenlandzkiego osiągają dojrzałość w wieku 9-11 lat, gatunek ten należy do gatunków długo żyjących. Według naukowców to właśnie sprawia, że zbyt częste i obfite połowy są bardzo groźne dla populacji tych ryb.

Główny problem:

Obecnie liczba osobników tego gatunku jest najniższa w historii rybołówstwa. Sytuacja jest krytyczna zwłaszcza u wybrzeży Islandii, Zachodniej Szkocji, Północnych Azorów i Grenlandii. Naukowcy postulują radykalne zmniejszenie połowów.

Techniki połowów:

Halibuty atlantyckie poławia się metodą trałowania dennego, które wiąże się z przypadkowym łapaniem wielu niechcianych gatunków. Stosowanie sieci do trałowania dennego niszczy cenne siedliska głębinowe.

GRENADIER/MIRUNA NOWOZELANDZKA

Grenadier/Miruna
nowozelandzka
Macrurus novaezelandiae

Charakterystyka:

Grenadiery zamieszkują wody Pacyfiku. Żyją głównie w toni oceanicznej, ale na czas składania ikry samice przemierzają się w okolice gór podmorskich. Grenadiery osiągają dojrzałość w wieku 4-7 lat i mogą żyć do lat 25. Naukowcy uważają, że takie cechy czynią ryby bardzo podatnymi na presję połowową.

Główny problem:

Znane naukowcom populacje grenadiera są obecnie znacznie uszczuplone. Ponadto podczas prowadzenia połowów na skalę przemysłową chwytane są młode osobniki, które jeszcze nie zdążyły odbyć tarła. Grozi to załamaniem się liczebności całej populacji tych ryb.

Techniki połowów:

Metody wykorzystywane do połowu grenadierów to głównie trałowanie dennie. Trałowanie dennie niszczy siedliska znajdujące się na dnie morza. Podczas połowów grenadierów ofiarami przyłowu padają foki i zagrożone gatunki ptaków morskich, w tym albatrosy.

GŁADZICA

Gładzica
Pleuronectes platessa

Charakterystyka:

Gładzice żyją przy dnie morskim. Są aktywne nocą. Samice osiągają dojrzałość płciową między 4. a 5. rokiem życia, a samce w wieku 2-3 lat. Gładzice należą do rodziny flądrowatych, które są gatunkami długo żyjącymi i mogą dożyć nawet 50 lat. Intensywne połowy bardzo ograniczają możliwość przetrwania ich populacji.

Główny problem:

Ryby flądrowate są poławiane głównie do celów przemysłowych. Obecnie jedyne zasoby tych ryb, które można określić jako stabilne, znajdują się w wodach okalających Irlandię.

Techniki połowów:

Gładzice są łowione przy użyciu techniki trałowania dennego lub zastosowaniu

stawnych sieci skrzelowych. Podczas trałowania z użyciem włoku ramowego (jedna z technik trałowania dennego) odławia się dużą liczbę przypadkowych stworzeń morskich, głównie tych żyjących na dnie, a także liczne osobniki młode, które nie osiągnęły jeszcze dojrzałości płciowej.

Uwaga!

Połowy gładzicy charakteryzują się dużym przyłowem. Z handlowego punktu widzenia niepotrzebne jest nawet do 70% połowu, dlatego niechciane gatunki wrzuca się z powrotem do morza. W Morzu Północnym gładzice poławiane są razem z innym zagrożonym gatunkiem – solą. Chwyta się wtedy bardzo dużo niewymiarowych ryb, co zagraża przyszłości tych gatunków.

KARMAZYN

Karmazyn pospolity
Sebastes marinus
Karmazyn mentela
Sebastes mentella

Charakterystyka:

Karmazyn należy do ryb wolno rosnących, długowiecznych, głębinowych. Karmazyny mogą zamieszkiwać obszary wodne nawet na głębokości do 1000 metrów. Żywią się skorupiakami i drobnymi rybami. Dojrzałość płciową osiągają bardzo późno. Według opinii naukowców właśnie dlatego połowy prowadzone na dużą skalę są dla karmazynów tak wielkim zagrożeniem.

Główny problem:

Na obszarze wschodniego i zachodniego Atlantyku występują trzy gatunki karmazyna. Karmazyny są rybami głębinowymi, których połowy w ciągu ostatnich

10 lat gwałtownie wzrosły. Z tego powodu większość populacji jest już na tak niskim poziomie, że karmazyn uważany jest za gatunek zagrożony wyginięciem. Naukowcy apelują, by połowy tych ryb na Morzu Barentsa i Morzu Norweskim zostały jak najszybciej wstrzymane i niewznawiane do czasu, aż liczebność populacji ustabilizuje się na zadowalającym poziomie.

Techniki połowów:

Do połowu karmazynów stosuje się trałowanie dennie, które niszczy siedliska gatunków głębinowych i charakteryzuje się wysokim odsetkiem przyłowu.

ŁOSOŚ

Łosoś atlantycki
Salmo salar

Charakterystyka:

Łososie atlantyckie spędzają pierwsze 6 lat swojego życia w wodach słodkich, a następnie migrują do oceanu, w którym spędzają od roku do 4 lat, a potem wracają do wody słodkiej na odbycie tarła. Niektóre łososie umierają zaraz po tarle, podczas gdy inne przyżywiają na tarlisko nawet trzy razy w ciągu życia. Naukowcy uważają, że zasoby łososia atlantyckiego są bardzo podatne na presję połowową.

Główny problem:

Populacje dzikich łososi atlantyckich w Ameryce Północnej, Europie i Bałtyku były nadmiernie eksploatowane już od XIX wieku, w wyniku czego praktycznie zniknął on z wielu obszarów połowowych. Obecnie liczba wolno żyjących łososi znacznie zmalała. Rybom tym grozi wyginięcie nie tylko z powodu prowadzenia zbyt intensywnych połowów, ale także na skutek zanieczyszczenia rzek i budowania tam. Łososie, aby odbyć tarło, płyną w górę rzeki, a jeśli napotykają na

swej drodze przeszkody w postaci tam, nie mogą dotrzeć do tradycyjnych miejsc składania ikry.

Również hodowle łososi nie pozostają bez wpływu na środowisko. Do utrzymania dobrego stanu zdrowia hodowanych ryb stosuje się antybiotyki, które przedostają się do morza. Z farm do wód morskich odprowadzane są także odchody ryb. Powoduje to zwiększenie stężenia substancji odpowiedzialnych za eutrofizację (zbytnie użyczenie akwenu powodujące nadmierny przyrost glonów). Na farmach łososie karmi się pożywieniem przygotowanym z ryb masowo poławianych specjalnie w tym celu, co dodatkowo zwiększa ujemny wpływ na ekosystemy morskie. Aby uzyskać kilogram łososia, potrzeba 3 kilogramów ryb złowionych w morzu. Do połowu łososi używa się specjalnego typu sieci, tzw. sieci skrzelowych. Technika ta sprawia, że wiele stworzeń morskich, w tym fok i morświnów, zostaje złowionych przypadkowo.

KREWETKI TROPICALNE

Różne gatunki,
między innymi:

Black tiger

Penaeus monodon

Litopenaeus vannamei

Charakterystyka:

Krewetki tropikalne szybko dojrzewają, żyją krótko i mają liczne potomstwo. Oznacza to, że są one stosunkowo odporne na presję połowową.

Główny problem:

Zarówno połowy krewetek, jak i ich hodowla wywierają negatywny wpływ na środowisko naturalne. Połowy z wykorzystaniem trałowania dennego powodują, że w sieci dostaje się wiele niechcianych gatunków. Hodowle krewetek tropikalnych również nie są rozwiązaniem problemu. Hodowcy zaopatrzą się w larwy krewetek, zbierając je w oceanie, co uszczupla zasoby w śro-

dowisku naturalnym. Ponadto rozległe hodowle doprowadziły do zniszczenia lasów namorzynowych w kilku krajach rozwijających się, takich jak Ekwador czy Filipiny. Wycinka tych lasów i co za tym idzie brak ochrony brzegów, były jedną z przyczyn kolosalnych zniszczeń spowodowanych falą Tsunami w 2004 roku.

Techniki połowów:

Krewetki tropikalne poławiane są za pomocą trałowania dennego, co skutkuje wysokim przyłowem. Na kilogram złowionych krewetek przypada zwykle od 3 do 15 kilogramów gatunków złowionych przypadkowo.

Sola
Solea solea

Charakterystyka:

Sole osiągają dojrzałość płciową między 3. a 5. rokiem życia i mogą żyć nawet 40 lat. Naukowcy twierdzą, że właśnie dlatego połowy do celów komercyjnych mogą wyrządzić poważnie szkody populacjom tych ryb.

Główny problem:

Naukowcy uważają, że poziom połowów soli w Morzu Północnym, Morzu Celtyckim, cieśninach Skagerrak i Kattegat jest odpowiedni, ale połowy w Morzu Irlandzkim, zachodniej części kanału La Manche i Zatoce Biskajskiej nie są prowadzone w sposób zrównoważony.

Techniki połowów:

Sole są łowione głównie przy zastosowaniu techniki trałowania dennego. Technika ta cechuje się przyłowem dużej liczby gatunków żyjących na dnie morza – około 70% połowu nie ma zastosowania handlowego, więc stworzenia, które dostały się do sieci w postaci przyłowu, wyrzuca się martwe lub umierające z powrotem do morza. W Morzu Północnym trałowanie z użyciem włoku ramowego (jedna z technik trałowania dennego), stosowanego do połowów soli, prowadzi do powstawania dużej liczby odrzutów niewymiarowych dorosły i gładzic.

Greenpeace to międzynarodowa organizacja pozarządowa, działająca na rzecz ochrony środowiska naturalnego. Organizacja koncentruje swoje działania na najbardziej istotnych zagrożeniach dla bioróżnorodności i środowiska.

Kampanie prowadzone przez Greenpeace obejmują sześć głównych zagadnień związanych z ochroną środowiska: ochronę lasów i lasów deszczowych, ochronę oceanów i mórz, ochronę przed substancjami toksycznymi, globalne ocieplenie i zmiany klimatyczne, energię oraz organizmy modyfikowane genetycznie.

Greenpeace przeciwstawia się niszczeniu środowiska naturalnego od 1971 roku, kiedy to grupa aktywistów zaprotestowała przeciwko testom nuklearnym, przeprowadzonym u wybrzeży Alaski przez rząd Stanów Zjednoczonych.

Biura Greenpeace znajdują się w ponad czterdziestu krajach świata. Aby zachować swoją niezależność, Greenpeace nie przyjmuje dotacji od rządów, partii politycznych i korporacji. Działania Greenpeace finansowane są wyłącznie dzięki wsparciu indywidualnych darczyńców.

Możesz nam pomóc, wpłacając darowiznę na konto:

82 1240 6247 1111 0000 4979 1237

Więcej informacji: www.greenpeace.pl

GREENPEACE

ul. Włostka 10, 00-777 Warszawa

tel.: (22) 851 26 42, faks: (22) 841 46 83

e-mail: info@greenpeace.pl

Wyprodukowano na papierze ekologicznym uzyskanym z makulatury, bielonym bezchlorowo.

Projekt i opracowanie graficzne: **adrenalina**

GREENPEACE

ul. Włoska 10
00-777 Warszawa
tel.: (22) 851 26 42
faks: (22) 841 46 83
e-mail: info@greenpeace.pl
www.greenpeace.pl